

Iltakoulussa

Iltakoulun ala-asteella oli menossa ympäristöopin ja kansalaistaidon oppitunti. Luokka haukotteli uneliaasti, lapsiraasut olivat väsyksissä, ilta kun oli ja takana luokkaretki Islantiin. Edes rehtori Mauno ei jaksanut oikein innostua asioista. Lepsusti hän kuitenkin osoittelihe karttakepillään jonnekin Pohjois-Norjan suuntaan ja kysäisi haukotellen:

—Paavo, herääpäs siellä ja sano, mikä maa se tuolla on.

—Se on ulkomaat, opettaja, vastasi Paavo yllättävän tolkusti.

—Niin, Paavoseni, ulkomaaahan se on, mutta mikä ulkomaat? rehtori penäsi.

—Tuota... kun minä en oikein tuosta maantiedosta... Vaan ei se varmaankaan ole Afkanistani eikä Neuvostoliitto, eihän? Saisinko minä, opettaja, nukahtaa vielä hetken, niin ehkä se sitten niinku unessa kirkastuisi?

—No, olkoon menneeksi, taas tämän kerran, ehkäpä se uni tosiaan selvittää asioita. Mutta Katri-Helena, sinullahan oli kotiläksynä se aineen kirjoittaminen ih-

misten kotioloista ja perhe-elämästä. Jokos se on valmis?

—Eikä ole, kun Sinikka taas koko ajan kiusasi. Ei siinä pysty mitään tekemään, kun Sinikka aina vaan kiusaa.

—No mutta Sinikka, onkos tuotta? Oletko sinä todellakin jälleen kiusannut pienempääsi?

—Enkä ole, opettaja. Katri-Helenapa se kiusasi minua. Minä olisin vaan auttanut sitä sen aineen tekemisessä, kun minä olen leikkinyt kotista paljon monemasti ku Metri-Helena ja osaan minä paremmin kirjoittaakin.

—Etpäs osaa, kiljahti Katri-Helena ja näytti kieltä.

—Osaanpas, tuhtui Sinikka ja veti Katri-Helena letistä.

—Etpäs, intti Katri-Helena ja mäjäytti Sinikka salkullapäähän.

—So so, tytöt, karehtui rehtori. Pidetäänpäs profiili matalana. Ei sitä tuolla lailla saa. Ja sitä paitsi, Sinikka, ei ole kaunista nimitellä Katri-Helena Metri-Helenaksi. — Nimistä puheenollen, Christofferinhan piti keksiä hassunkurisia nimiä ihmisille. Mitenkäs se onnistui?

—Ei mitenkään. Kyllä minä yritin antaa ihmisille kaikenlaisia nimiä, mutta ne vaan tulivat kamalan vihaisiksi. Niin että pitäisi sitä vielä miettiä vähän...

—Vai niin, vai niin. Mutta Eino, sinähän olet luokan hymyöpöika, kai sinä sentään olet saanut ympäristönsuojeluainesi valmiiksi?

—En minä vielä, kun oltiin illalla Johanneksen kanssa pilkillä naapurin rannassa ja se isäntä tuli ja sanoi että se on sen oma ranta eikä siihen saa muut tulla, ja meidän piti lähteä pakoon ja sitten me eksyttiin semmoseen viitakkoon ja siellä oli niin sekava ympäristö, ettei me meinattu millään osata ulos, ja sitten kun kuitenkin osattiin, niin kotona kompastuttiin semmoseen väliportaaseen kun se on niin laho, ja tuli jalka pipiksi ja...

—Riittää, riittää, uskotaan. Ja Arvolta on tietysti turha kysyäkään, joko olet saanut laiskanläksysi valmiiksi. Siitä on nyt mennyt jo ainakin kolme vuotta, kun sinun piti kirjoittaa 200 000 kertaa, että "Työttömyys on poistettava", mutta ethän sinä resukka taida olla edes puolivälissä. Vaan entäpä Taisto, kai sinullakin on jokin selitys, kun et ole tuonut niitä erilaisia maanka-

maran lajeja havaintoaineistoksi?

—Joo, opettaja, kyllä ninulla on. Se on nääs sillä laillaettä minä menin illalla yhden soraharjun luokse että olisin ostanut soraa näytteeksi. Mutta joeskin se koko harju oli kadonnu ja siinä oli iso kuoppa vaan. Niin että en minä sitten saanut sitä näytettä, kun joku oli ehtinyt ensin.

—Olkoon, huokasi Mauno-rehtori voipuneena. En rinä jaksateidän kanssanne. Kaotkaa silmistäni! Hajotkaa! Jaa sorkka! Ulos! Tunti on päättnyt ja tähän koulukuriin vielä alataan.

